

EUROPOS PARLAMENTAS

2009 - 2014

Teisės reikalų komitetas

2011/2013(INI)

25.1.2011

PRANEŠIMO PROJEKTAS

dėl politinių galimybių sukurti Europos sutarčių teisę vartotojams ir įmonėms
(2011/2013(INI))

Teisės reikalų komitetas

Pranešėja: Diana Wallis

PR_INI

TURINYS

	Psl.
PASIŪLYMAS DĖL EUROPOS PARLAMENTO REZOLIUCIJOS	3
AIŠKINAMOJI DALIS.....	7

PASIŪLYMAS DĖL EUROPOS PARLAMENTO REZOLIUCIJOS

dėl politinių galimybių sukurti Europos sutarčių teisę vartotojams ir įmonėms (2011/2013(INI))

Europos Parlamentas,

- atsižvelgdamas į 2010 m. liepos 1 d. Komisijos žaliąją knygą dėl politinių galimybių sukurti Europos sutarčių teisę vartotojams ir įmonėms (COM(2010)0348),
- atsižvelgdamas į 2010 m. balandžio 26 d. Komisijos sprendimą įkurti Europos sutarčių teisės bendros principų sistemos ekspertų grupę (2010/233/ES)¹,
- atsižvelgdamas į 2001 m. liepos 11 d. Komisijos komunikatą dėl Europos sutarčių teisės (COM(2001)0398),
- atsižvelgdamas į 2003 m. vasario 12 d. Komisijos komunikatą „Nuoseklesnė Europos sutarčių teisė. Veiksmų planas“ (COM(2003)0068),
- atsižvelgdamas į 2004 m. spalio 11 d. Komisijos komunikatą „Europos sutarčių teisė ir *acquis* peržiūra: tolesni veiksmai“ (COM(2004)0651),
- atsižvelgdamas į 2005 m. rugsėjo 23 d. Komisijos ataskaitą antrašte „Pirmoji metinė Europos sutarčių teisės ir *acquis* persvarstymo pažangos ataskaita“ (COM(2005)0456) ir į 2007 m. liepos 25 d. Komisijos ataskaitą antrašte „Antroji bendros principų sistemos kūrimo pažangos ataskaita“ (COM(2007)0447),
- atsižvelgdamas į 2009 m. spalio 22 d. Komisijos komunikatą dėl tarpvalstybinės įmonių e. prekybos su vartotojais Europos Sąjungoje (COM(2009)0557),
- atsižvelgdamas į savo 2008 m. rugsėjo 3 d. Europos Parlamento rezoliuciją dėl bendros Europos sutarčių teisės principų sistemos²,
- atsižvelgdamas į savo 2007 m. gruodžio 12 d. rezoliuciją dėl Europos sutarčių teisės³,
- atsižvelgdamas į savo 2006 m. rugsėjo 7 d. rezoliuciją dėl Europos sutarčių teisės⁴,
- atsižvelgdamas į savo 2006 m. kovo 23 d. rezoliuciją dėl Europos sutarčių teisės ir *acquis* peržiūros: tolesni veiksmai⁵,
- atsižvelgdamas į savo 1989 m. gegužės 26 d.⁶, 1994 m. gegužės 6 d.⁷, 2001 m. lapkričio

¹ OL L 105, 2010 4 27, p. 109.

² OL C 295 E, 2009 12 4, p. 31.

³ OL C 323 E, 2008 12 18, p. 364.

⁴ OL C 305 E, 2006 12 14, p. 247.

⁵ OL C 292 E, 2006 12 1, p. 109.

⁶ OL C 158, 1989 6 26, p. 400.

⁷ OL C 205, 1994 7 25, p. 518.

15 d.¹ ir 2003 m. rugsėjo 2 d.² rezoliucijas šiuo klausimu,

- atsižvelgdamas į Darbo tvarkos taisyklių 48 straipsnį,
- atsižvelgdamas į Teisės reikalų komiteto pranešimą ir į Vidaus rinkos ir vartotojų apsaugos komiteto bei Ekonomikos ir pinigų politikos komiteto nuomones (A7-0000/2011),
- A. kadangi dėl Europos sutarčių teisės iniciatyvos, kuria siekiama spręsti vidaus rinkos problemas, kilusias dėl skirtingų sutarčių teisės sistemų, jau diskutuojama daug metų,
- B. kadangi po pasaulinės finansų krizės yra svarbiau nei bet kada anksčiau pasirūpinti nuoseklia Europos sutarčių teisės sistema, kad būtų galima atskleisti visas vidaus rinkos galimybes,
- C. kadangi ekspertų grupė, įsteigta siekiant padėti Komisijai parengti bendrą principų sistemą (BPS), drauge su suinteresuotaisiais subjektais, dalyvaujančiais diskusijose prie apskritojo stalo, pradėjo darbą,
- D. kadangi, 2008 m. Komisijos tyrimo duomenimis, trys ketvirtadaliai mažmenininkų parduoda tik savo valstybėje, o tarpvalstybinis pardavimas dažniausiai vyksta tik keliose valstybėse narėse³,
- E. kadangi buvo laikoma, kad pagal reglamentą „Roma I“⁴ taikant užsienio (vartotojų) teisę tarpvalstybiniais sandoriais įmonės, ypač MVL, turi daug išlaidų – apytikriai įmonei ir valstybei narei tenka 15 000 EUR⁵,
- F. kadangi šios su sandoriais susijusios išlaidos laikomos didelėmis tarpvalstybinės prekybos kliūtimis –tai patvirtino 60 proc. 2008 m. apklaustų mažmenininkų⁶, ir kadangi 46 proc. teigė, kad suderintos taisyklės padėtų padidinti tarpvalstybinį pardavimą,
- G. kadangi akivaizdu, kad internetinė rinka ir toliau išlieka susiskaidžiusi: per tyrimą iš 10 964 bandymų įvykdyti tarpvalstybinį užsakymą 61 proc. nepavyko, be kita ko, todėl, kad prekyautojai atsisakė aptarnauti vartotojo šalį⁷; kadangi, kita vertus, atrodo, kad dėl tarpvalstybinės prekybos didėja vartotojų galimybės rasti pigesnę pasiūlymą⁸ ir produktų, kurių negalima įsigyti internetu⁹ savo valstybėje,
- H. kadangi bet kokie veiksmai, kurių imamasi Europos sutarčių teisės srityje, turi derėti su Vartotojų teisių direktyva, kurią planuojama priimti,

Teisinis Europos sutarčių teisės priemonės pobūdis

¹ OL 140 E, 2002 6 13, p. 538.

² OJ C 76 E, 2004 3 25, p. 95.

³ Eurobarometras Nr. 224, 2008, p. 4.

⁴ OL L 177, 2008 7 4, p. 6.

⁵ JK smulkiųjų įmonių federacija, Nuomonė dėl „Roma I“ (2007).

⁶ Eurobarometras Nr. 224, 2008, p. 4.

⁷ COM (2009) 0557, p. 5.

⁸ Ten pat, 3 p.

⁹ Ten pat, 5 p.

1. susidomėjęs laukia, kol bus paskelbti ekspertų grupės darbo rezultatai ir tęsis diskusijos, kaip šiuos rezultatus reikėtų panaudoti;
2. pritaria galimybei priimti reglamentą ir jame nustatyti pasirenkamąją priemonę (PP); mano, kad šią pasirenkamąją priemonę galėtų papildyti priemonių rinkinys, kuris būtų patvirtintas priėmus tarpinstitucinį susitarimą;
3. mano, kad toks priemonių rinkinys galėtų būti įgyvendinamas palaiapsniui, pirmiausia tai būtų Komisijos priemonė, kuri, institucijoms susitarus, taptų Sąjungos teisės aktų leidėjų priemone; pabrėžia, kad toks priemonių rinkinys sudarytų pamatą ir pagrindą, kuriuo remiantis galėtų veikti pasirenkamoji priemonė;
4. mano, kad taikant PP būtų kuriama Europos pridėtinė vertė, visų pirma dėl Teisingumo Teismo jurisdikcijos būtų užtikrinamas teisinis tikrumas, drauge būtų sudaromos galimybės pašalinti ir teisines, ir kalbos kliūtis, nes pasirenkamoji priemonė būtų pateikiama visomis oficialiosiomis ES kalbomis;
5. mano, kad lanksti ir savo noru taikoma pasirenkamoji priemonė duotų tikrai daug praktinės naudos; vis dėlto ragina Komisiją į visus pasiūlymus dėl PP įtraukti reguliarios stebėsenos ir peržiūros mechanizmą, kurį taikant būtų aktyviai įtraukiamos visos suinteresuotosios šalys;

Priemonės taikymo sritis

6. mano, kad priemonė turėtų apimti ir įmonių tarpusavio, ir įmonių bei vartotojų sutartis; pabrėžia, kad vartotojų apsaugos lygis turėtų būti aukštas, nes privalomos nacionalinės nuostatos, taip pat vartotojų teisės srityje, būtų pakeistos;
7. nemato priežasties, dėl kurios PP negalėtų būti taikoma pasirinktinai tiek tarpvalstybiniais, tiek vidaus sandoriams, nes tai turėtų privalumų – supaprastėtų tvarka ir sumažėtų išlaidų, ypač MVĮ sektoriui; vis dėlto mano, kad pasirinkimo taikyti šią priemonę vidaus sandoriams poveikis nacionaliniams sutarčių teisės subjektams turėtų būti konkrečiai iširtas;
8. pripažįsta, kad didelę tarpvalstybinių sutarčių dalį sudaro elektroninės ir nuotolinės prekybos sandoriai; vis dėlto mano, kad PP neturėtų būti taikoma vien tik šių tipų sandoriams;
9. mano, kad priemonių rinkinio taikymo sritis galėtų būti pakankamai plati, o PP apsiribotų pagrindiniais sutarčių teisės klausimais;
10. mano, kad būtų naudinga tokia PP, kurioje būtų konkrečių nuostatų dėl dažniausiai pasitaikančių sutarčių tipų, visų pirma prekių pardavimo ir paslaugų teikimo; kartoja savo ankstesnį raginimą įtraukti į PP taikymo sritį draudimo sutartis ir mano, kad tokia priemonė galėtų būti ypač naudinga nedidelių sumų draudimo sutarčių atveju; pabrėžia, kad buvo iškelta konkrečių klausimų, kai PP galėtų būti naudinga, pvz., kalbant apie skaitmenines teises ir realiosios nuosavybės teises; mano, kad, kita vertus, tam tikrų tipų sudėtingoms viešosios teisės sutartims ši priemonė negalėtų būti taikoma;

Europos sutarčių teisės priemonės taikymas praktiškai

11. pažymi, kad, atrodo, tarp MVĮ esama daug pasirenkamosios priemonės šalininkų, kurie tikisi naudoti iš PP, jeigu ji būtų parengta taip, kad ja būtų paprasta ir patraukli naudoti visoms šalims;
12. mano, kad, nors dėl PP bus sukurta viena bendra teisės sistema, vis dar reikės numatyti nuostatas dėl standartinių prekybos sąlygų ir principų, kurios būtų parengtos paprastai ir suprantamai, gatavos taikyti MVĮ ir pagal kurias būtų numatyta tam tikros formos patikimumo ženklavimo sistema siekiant užtikrinti vartotojų pasitikėjimą;
13. primena, kad pirmiausia reikia testuoti veiklą, susijusią su tarpvalstybiniu alternatyviu ginčų sprendimu, visų pirma atsižvelgiant į MVĮ ir vartotojus, tačiau pabrėžia, kad, jeigu šalis naudosis ta pačia taikant PP sukurta teisine sistema, alternatyvus ginčų sprendimas bus dar paprastesnis; ragina Komisiją teikiant sprendimą atsižvelgti į sąveiką;
14. siūlo spręsti trūkstamo pasitikėjimo tarpvalstybine teisių gynimo sistema klausimą tiesiogiai susiejant PP, Europos mokėjimo įsakymą ir Europos ieškinių dėl nedidelių sumų nagrinėjimo procedūrą;
15. reiškia susirūpinimą, kad vartotojai retai jaučiasi taip, kad galėtų pasirinkti sutarties sąlygas ir dažnai patenka į padėtį, iš kurios išėiti turi patys; yra tvirtai įsitikinęs, kad patraukli PP, dėl kurios įmonėms atsirastų galimybių ir sustiprėtų konkurencija, iš tikrųjų padės padidinti vartotojų pasirinkimą apskritai;

Suinteresuotųjų subjektų įtraukimas, poveikio vertinimas

16. pabrėžia, kad būtina įtraukti visus Sąjungos suinteresuotuosius subjektus iš įvairių veiklos sričių, įskaitant praktikuojančius teisininkus;
17. vertina tai, kad ir ekspertų, ir suinteresuotųjų subjektų grupės yra iš įvairių geografinių sričių ir sektorių; mano, kad pasibaigus konsultacijų etapui ir pradėjus pačią teisėkūros procedūrą, kuri turės būti kuo įtrauktesnė ir skaidresnė, suinteresuotųjų subjektų indėlis taps dar svarbesnis;
18. primena, kad laikantis geresnio reglamentavimo principų reikia atlikti išsamų ir daug aspektų apimančią poveikio vertinimą, kuriame būtų nagrinėjamos įvairios politinės galimybės, įskaitant galimybę nesiimti Sąjungos masto veiksmų, ir sprendžiamos praktinės problemos;

o

o o

19. paveda Pirmininkui perduoti šią rezoliuciją Tarybai ir Komisijai.

AIŠKINAMOJI DALIS

I. Pagrindiniai faktai

Pagal sutarčių teisę apibrėžiami ir tvarkomi vidaus rinkos sandoriai, taigi jos galimybės tiek trukdyti šiems sandoriams, tiek juos palengvinti akivaizdžios. Pasirinkus teisingą veiklos, susijusios su sutarčių teise, kryptį galima itin prisidėti gerinant vidaus rinkos veikimą ir atskleidžiant visas jos galimybes, visų pirma MVĮ ir vartotojams;

Daug metų vyko institucijų diskusijos, taip pat diskusijos su plačiąja visuomene dėl galimos Europos sutarčių teisės naudos vidaus rinkai. Parlamentas savo nuomonę šiuo klausimu pirmą kartą pareiškė 1989 m. 2001 m. Komisija paskelbė komunikatą, kuriame nagrinėjo galimas problemas, kurių dėl sutarčių teisės skirtumų gali kilti vidaus rinkoje, ir galimas veiklos galimybes, ir taip išplėtojo diskusiją. Atsižvelgdama į tai, kaip buvo reaguota į šias konsultacijas, Komisija, siekdama pagerinti Europos sutarčių teisės kokybę ir padidinti nuoseklumą, 2003 m. pateikė veiksmų planą, kuriame, be kita ko, pasiūlė parengti bendrą principų sistemą, kurioje būtų nustatytos apibrėžtys, bendrieji principai ir pavyzdinės teisės formuluotės. Kitame komunikate, paskelbtame 2004 m., Komisija nustatė tolesnius su minėtuoju veiksmų planu susijusius veiksmus, ji taip pat pasiūlė peržiūrėti šios srities Sąjungos *acquis* ir 2008 m. pateikė pasiūlymą dėl Direktyvos dėl vartotojų teisių. Kalbant apie Europos sutarčių teisę ir bendrą principų sistemą, Komisija du kartus pateikė ataskaitą šiuo klausimu ir vėl pasiūlė imtis veiksmų šioje srityje – pateikė žaliają knygą.

Reikia atkreipti dėmesį į tai, kad įvairiose savo rezoliucijose šiuo klausimu Parlamentas daug kartų pripažino patobulintos sutarčių teisės sistemos naudą vidaus rinkai, taip pat palankiai įvertino bendros principų sistemos idėją ir primygtinai ragino į šią veiklą įtraukti jį ir suinteresuotąsias šalis.

Pranešime siekiama atsižvelgti į neseniai paskelbtą Komisijos žaliają knygą dėl Europos sutarčių teisės ir nurodyti Parlamento šios srities prioritetus.

II. Įrodymai

Atsižvelgdamas į tai, kad vykdant bet kokią iniciatyvą, susijusią su sutarčių teise, reikės ypač atidžiai atsižvelgti į įmonių ir vartotojų poreikius, pranešėja mano, kad šiuo klausimu gali būti argumentuojama tik remiantis praktiniais įrodymais, susijusiais su dabartine sutarčių teisės padėtimi ir įmonių bei vartotojų patiriamais sunkumais, visų pirma susijusiais su tarpvalstybiniais sandoriais.

Taigi pranešime atsižvelgiama į įvairias naujausių duomenų grupes:

– JK smulkiųjų įmonių federacija 2007 m. nuomonėje dėl reglamento „Roma I“ apskaičiavo, kad įmonei, kuri nori patekti į kitos valstybės narės e. prekybos rinką, tai kainuotų 15 000 EUR, įskaitant teisinį, vertimo ir įgyvendinimo mokesčius.

– Iš informacijos, pateiktos greitojoje „Eurobarometro“ apklausoje Nr. 224 (2008 m.) „Įmonių elgesys, susijęs su tarpvalstybiniu pardavimu ir vartotojų apsauga“, matyti, kad 2008 m. sausio 30 d. – vasario 7 d. buvo apklausti 7 282 vadybininkai iš 27 valstybių narių ir Norvegijos. Tarp pagrindinių rezultatų yra ir šie (Pagrindiniai rezultatai, p. 4):

- Trys ketvirtadaliai ES mažmenininkų parduoda tik savo valstybių rinkose. Be to, įmonės, kurios tikėtina, gali išitraukti į tarpvalstybinę prekybą yra vidutinio ir didesnio nei vidutinio dydžio mažmeninės įmonės.
- 60 proc. mažmenininkų laikė, kad sąnaudos, susijusios su skirtingų nacionalinės teisės aktų, kuriais reglamentuojami vartotojų sandoriai, laikymusi, yra kliūtis ir tai kėlė jiems susirūpinimą.
- Taip pat buvo nustatyta, kad 46 proc. mažmenininkų sutiko, jog tuo atveju, jeigu Sąjungoje būtų suderinti teisės aktai dėl vartotojų sandorių, jų tarpvalstybinė prekybai padidėtų. 41 proc. teigė, kad tarpvalstybinės prekybos apimtis nepakistų. Be to, nors 75 proc. šiuo metu neparduoda kitose valstybėse, tik 41 proc. ir toliau to nedarytų, jeigu reglamentuojamieji aktai būtų suderinti.

– 2009 m. spalio 22 d. Komisijos komunikate dėl tarpvalstybinės įmonių e. prekybos su vartotojais Europos Sąjungoje (COM(2009)0557), iš kurio paimtas šis įrodymas, nurodoma, kokiomis aplinkybėmis jis gautas: Tyrėjams iš visų valstybių narių buvo nurodyta sudaryti 100 labiausiai internetu perkamų produktų sąrašą ir užfiksuoti bendrą kainą, į kurią buvo įskaičiuoti pristatymo mokesčiai ir išlaidos. Jeigu buvo turima šalies ir tarpvalstybinių pasiūlymų, buvo galima palyginti jų kainą. Taip pat buvo registruojama, ar šiuos produktus buvo galima gauti ir ar įmanoma sudaryti sandorį. Štai kai kurie iš gautų rezultatų:

- Kainų palyginimas 13 iš 27 ES valstybių narių (Portugalijoje, Italijoje, Slovėnijoje, Ispanijoje, Danijoje, Rumunijoje, Latvijoje, Graikijoje, Estijoje, Suomijoje, Vengrijoje, Kipre ir Maltoje) pusę visų ieškotų produktų tyrėjai galėjo rasti kitose valstybėse, kuriose jie buvo mažiausiai 10 % pigesni nei geriausias vidaus rinkos pasiūlymas (COM(2009)0557, p. 3).
- Galimybė gauti produktą Atlikdami pirmiau minėtus veiksmus, tyrėjai Kipre, Maltoje, Liuksemburge, Lietuvoje, Latvijoje, Airijoje, Belgijoje, Estijoje, Portugalijoje ir Suomijoje nerado mažiausiai pusės iš 100 ieškotų produktų, kurie būtų siūlomi internete šių šalių rinkose (COM(2009)0557, p. 4).
- Nepavykę tarpvalstybiniai internetiniai sandoriai: Iš 10 624 atliktų tyrimų vidutiniškai tik 39 proc. atvejų buvo techniškai įmanoma pateikti užsakymą internetinei parduotuvei, kuri nebuvo įsisteigusi vartotojo šalyje. 61 proc. visų užsakymų būtų nepavykę dėl to, kad prekiautojai atsisakė aptarnauti vartotojo šalį arba dėl kitų priežasčių.

Pranešėja mano, kad iš šių duomenų matyti, jog sutarčių teisės skirtumai atbaido įmones, ypač MVĮ, nuo tarpvalstybinės prekybos ir neleidžia joms pasinaudoti vidaus rinkos teikiamomis galimybėmis ir nauda. Be to, šie duomenys įrodo, jog vartotojai yra nepalankioje padėtyje dėl menkos tarpvalstybinės konkurencijos nulemtu ribotu produktų pasirinkimo, aukštesnių kainų ir prastesnės kokybės; gali būti apskritai atsisakyta suteikti vartotojams galimybę pasinaudoti tarpvalstybiniais pasiūlymais.

III. Pranešimo struktūra

Pranešimas suskirstytas į keturias dalis. Pirmame ir antrame skyriuose atsakoma į klausimus,

kurie keliami Komisijos žaliojoje knygoje; Trečiame ir ketvirtame skyriuose sprendžiami klausimai, kuriuos pranešėja mano esant ypač svarbius, visų pirma Europos sutarčių teisės priemonės taikymo praktiškai ir klausimus, susijusius su suinteresuotųjų subjektų įtraukimu ir poveikio vertinimu.

Teisinis Europos sutarčių teisės priemonės pobūdis

Pranešėja mano, kad pirmenybę reikia teikti galimybei priimti reglamentą ir jame nustatyti Europos sutarčių teisės pasirenkamąją priemonę (PP), 4 galimybė. Šią pasirenkamąją priemonę galėtų papildyti Komisijai ir įstatymų leidėjui skirtas priemonių rinkinys (2 galimybė), kuris būtų įgyvendinama pagal tarpinstitucinį susitarimą. Pranešėja mano, kad priemonių rinkinio privalumas yra tai, jog jis galėtų būti greitai nustatytas. Jį būtų galima pradėti taikyti palaipsniui ir pirmiausia juo galėtų naudotis Komisija, kai teikia su sutarčių teise susijusius pasiūlymus, o tada, antruoju etapu, kai bus sudarytas tarpinstitucinis susitarimas, juo, leisdami šios srities teisės aktus, galėtų naudotis Parlamentas ir Taryba. Priemonių rinkinio rengimo sparta užtikrintų galimybę išbandyti atskirus bendros principų sistemos elementus ir pirmąją teisminę praktiką, taigi būtų padėtas teisinis pagrindas, kuriuo remiantis būtų galima taikyti PP.

Pranešėja mano, kad aiškus PP privalumas, pvz., palyginti su esamais tarptautiniais taisyklių rinkiniais, būtent Vienos konvencija dėl tarptautinėms prekių pirkimo-pardavimo sutartims taikytinos teisės (CISG) ar Tarptautiniame privatinės teisės unifikavimo instituto (UNIDROIT) tarptautinių prekybos sutarčių principais, yra teisinis tikrumas, užtikrinamas pagal Teisingumo Teismo jurisdikciją, ir daugiakalbystė. Pranešėja mano, kad ypač naudinga tai, jog PP padės padidinti šalių pasirinkimo galimybes ir duos naudos, jeigu šalys laikys ją patrauklia ir pasirinks. Jeigu ji nebus pasirinkta, žalos nebus. Be to, pranešėja mano, kad siekiant užtikrinti, jog taikant PP būtų tenkinami rinkos poreikiai ir atsižvelgiama į teisinius bei ekonominius pokyčius, itin svarbus bus stebėsenos ir priežiūros mechanizmas.

Priemonės taikymo sritis

Pranešėja mano, kad priemonė turėtų apimti ir įmonių tarpusavio, ir įmonių bei vartotojų sutartis; Ji mano, kad siekiant užtikrinti, jog vidaus rinkos poveikis bus toks, kokio tikimasi, vartotojų apsaugos lygis turėtų būti aukštas.

Ji taip pat mano, kad PP galėtų būti taikoma pasirinktinai tiek tarpvalstybiniais, tiek vidaus sandoriams, tačiau norėtų, kad būtų išsamiai išnagrinėtas klausimas, ar PP priemonės taikymas vidaus sandoriams paveiktų nacionalinės sutarčių teisės raidą ir kaip tai vyktų. Toks tyrimas galėtų būti atliktas atliekant poveikio vertinimą, kuris turės būti pridedamas prie pasiūlymo dėl kiekvienos sutarčių teisės priemonės.

Pranešėja pažymi, kad yra norinčių apriboti būsimą sutarčių teisę ir taikyti ją tik elektroninei ar nuotolinei prekybai, ir pripažįsta, kad būsimoji priemonė visų pirma būtų taikoma šioms sutartims, tačiau ji nenorėtų, kad būtų dirbtinai skiriami virtualūs (ar nuotoliniai) ir tiesioginiai sandoriai, taigi ji nepritaria tam, kad PP taikymo sritis būtų apribota šiuo aspektu.

Kalbant apie priemonės taikymo srities objektą, pranešėja mano, kad dėmesys turėtų būti kreipiamas į svarbiausius sutarčių teisės dalykus.

Kalbant apie konkrečius sutarčių tipus, pranešėja mano, kad pirmenybė turėtų būti teikiama prekių pirkimo-pardavimo ir paslaugų teikimo sutartims. Ji taip pat norėtų priminti, kad Parlamentą savo 2003 m. rugsėjo 2 d. rezoliucijoje pabrėžė, kad pirmenybė turėtų būti teikiama su vartotojų ir draudimo sutartimis susijusiai pasirenkamajai priemonei, ji mano, kad PP būtų ypač naudinga nedidelių sumų draudimo sutarčių atveju. Pranešėja taip pat norėtų išnagrinėti, kokių galimybių PP gali suteikti skaitmeninių teisių ir realiosios nuosavybės teisių klausimais, kurie buvo iškelti per besitęsiančias diskusijas. Kita vertus, pranešėja mano, kad būtina aiškiai apibrėžti ribas, susijusias su tuo, kokių tipų sutartims ši priemonė taikoma. Pavyzdžiui, turėtų būti aišku, kad kompleksinėms viešosios teisės sutartims ar tam tikroms didelių sumų viešųjų pirkimų srities sutartims PP nebūtų taikoma.

Europos sutarčių teisės priemonės taikymas praktiškai

Šiame skyriuje pranešėja aptaria keletą klausimų, kurie svarbūs praktiškai taikant PP.

Visų pirma ji pabrėžia, kad svarbiausi tikslai turėtų būti paprastumas ir tinkamumas taikyti. Be to, PP reikia nagrinėti atsižvelgiant į standartinės sąlygas ir principus, o tiems, kurie norės naudotis PP, visų pirma MVL, svarbiausia bus galimybė naudotis paprastais ir suprantamais standartinių taisyklių rinkiniais. Jeigu būtų taikoma tam tikros formos patikimumo ženklavimo sistema, vartotojų pasitikėjimas dar padidėtų.

Be to, pranešėja mano, kad reikia ieškoti PP, Europos mokėjimo įsakymo ir Europos ieškinių dėl nedidelių sumų nagrinėjimo procedūros sąveikos galimybių.

Galiausiai ji pabrėžia, kad dėl PP padidės vartotojų pasirinkimas.

Suinteresuotųjų subjektų įtraukimas, poveikio vertinimas

Pranešėja primena, kad būtina atitinkamai įtraukti suinteresuotuosius subjektus. Ji pripažįsta, kad pagal dabartinį Komisijos darbo metodą, kai įtraukiamos ekspertų ir suinteresuotųjų subjektų grupės, jau užtikrinamas suinteresuotųjų šalių dalyvavimas. Vis dėlto ji mano, kad svarbu pabrėžti, jog procesas dar konsultacijų etape, pati teisėkūros procedūra dar neprasidėjo. Suinteresuotųjų subjektų dalyvavimas bus ypač svarbus vykstant teisėkūros procedūrai, kurios įtrauktis ir skaidrumas turės būti užtikrinti visomis įmanomomis priemonėmis.

Galiausiai pranešėja pabrėžia, kad labai svarbus daug ir įvairių dalykų apimantis poveikio vertinimas, kuriame būtų išnagrinėta daug politinių galimybių ir dėmesys kreipiamas į praktinius dalykus, kurie svarbūs norint, kad PP būtų veiksminga.